

IV

Отъ часъ на часъ по мъчно

«Преди да се съгласяж на този басъ, по добръ бы было да свържа договоръ съ самитъ дяволи! Казалъ Налитаевъ, който ускорявалъ крачкитъ си—какво ми остава сега да работа? Да си отида дома при чичо негома, при Раздуевъ още повече. . . . Сега по добръ е да ме запрътъ въ лудницата, тогава ще има за мене баремъ къща и трапеза. . . . И тамъ смѣло можехъ да говоря право, нато нѣма да се боѣж, че ще мя изгонятъ отъ тамъ, и напротивъ, колкото повече захванехъ да говоря право, по скоро мж бѣха счели за лудъ. Но какво сега да права? Помислилъ той, нато метначъ обезнадежденъ погледъ около си.

— Дайте милостиня на бѣдния човѣкъ! издало се около него гласъ на просека.

— И азъ самичель сжмъ бѣденъ, отговорилъ Налитаевъ.

— Безъ работа. . . .

— И азъ сжмъ така.

— Безъ всякаква винж.

— Това е което е и съ менъ.

— У дома семейството ми тринадесять дѣца, все повечето близнета, лѣжатъ всички като мрътви.

— Ехъ! като е тѣй махайсе, да ми не заразишъ. И като хвърлилъ въ шанката на бѣдъ